

„Hazánk szentje, szabadság vezére”

II. Rákóczi Ferenc és az általa vezetett szabadságharc emlékjelei Borsitól Rodostóig

Találó és méltó címet adott legújabb könyvének Ilyés Gábor, városunk ismert és elismert helytörténeti kutatója, a Jókai Mór Református Általános Iskola tanára. Nem ez az első ilyen témájú könyve, hiszen korábban már két kiadást is megért a Nyíregyházán felállított emlékjelek csokorba gyűjtése (2003, 2008), de feldolgozta a megyebeli 1956-os emlékjeleket is (2017). Ilyen témák kutatásában, közkinccsé tételében tehát már nagy gyakorlata van, avatott kézzel nyúlt most is anyagához. Hosszú évek munkájával

gyűjtötte egy kötetbe a nagyságos fejedelemre, II. Rákóczi Ferencre és a kuruc szabadságharcra emlékező, emlékeztető emlékjeleket, táblákat, szobrokat, köztéri alkotásokat.

A cím választása nem véletlen, hiszen Rákóczi nagyságát, az általa vezetett szabadságharc jelentőségét halála után száz évvel, a változást akaró reformnemzedék és a Fiatall Magyarország írói, költői ismerték fel, és tűzték a nevét zászlajukra. Előbb Kölcsey Ferenc, Vörösmarty Mihály és Arany János emelték a nemzet tudatába, majd 1848-ban Petőfi Sándort ihlette és inspirálta Rákóczi alakja, s az 1848-ban írott szép versében, a *Rákóczi*-ban ezt így fejezte ki:

„Hazánk szentje, szabadság vezére,
Sötét éjben fénylő csillagunk,
Óh, Rákóczi, kinek emlékére
Lángolunk és sírva fakadunk.”

A márciusi ifjak másik vezéralakjának, a történetkutató és történetíró Vasvári Pálnak szintén Rákóczi Ferenc volt az eszményképe, annyira, hogy az általa 1849 tavaszán szervezett szabadcsapatot is Rákócziról nevezte el, s kicsiny, 500 fős „serege” zászlójára is a fejedelem nevét hímezte. E zászló alatt halt hősi halált 1849 nyarán.

A könyv alcíme jelzi tulajdonképpen magát a tartalmat: *II. Rákóczi Ferenc és az általa vezetett szabadságharc emlékjelei Borsitól Rodostóig.*

Az igényesen szerkesztett, számtalan fotóval ellátott kötetet 2020. november 4-én mutatta be a lektor, Mészáros Kálmán, a budapesti Hadtörténeti Intézet és Múzeum munkatársa, napjainkban a Rákóczi-korszak egyik legkitűnőbb kutatója Nyíregyházán, a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtárban. Az országos járványhelyzet miatt kevesen voltunk ezen a rendezvényen, azóta sem igazán kapott nagyobb publicitást a könyv, pedig mind kiállítása, mind a benne foglalt óriási ismeretanyag megérdemli ezt.

Ahogy az már a rendezvényen is elhangzott, II. Rákóczi Ferenc a magyar történelem egyik legismertebb és legnépszerűbb alakja. Nevét sok száz közterület és intézmény viseli, a néphagyomány számos famatuzsálemet és vízforrást kapcsol a személyéhez, születésnapja, március 27-e 2015 óta nemzeti emléknapi napunk is. A trianoni Magyarországon belüli 432 emlékjel mutatja, hogy nemzeti emlékezetünk meghatározó személyiségéről van szó, s ezt a számot tovább növeli 610-re a határainkon és a Kárpát-medencén túli emlékek száma.

A bemutatón hallhattuk a szerzőtől, hogy a szabadságharc kitörésének 300. évfordulója, tehát 2003 óta foglalkozik ezzel a témával. De „a kutatómunka igazi lendületet csak 2009-ben vett, amikor egy kis csoporttal eljutottam a ma Ukrajnában található Brezán () városába. Akkor döntöttem el, hogy most már érdemes komolyan venni az eddigi gyűjtőmunkát, és célul tűztem ki a kuruc emlékjelek katalógusának össze-

állítását...” – vallotta Illyés Gábor. Történelemtanárként mindegyik osztályában évente legalább egyszer szóba kerül II. Rákóczi Ferenc alakja és a kuruc szabadságharc. A tanórákon óriási lehetőségek nyílnak arra, hogy „becsempéssze” a fejedelmet idéző emlékeket, emlékjeleket Borsitól Kassán át egészen Rodostóig. Az emlékek kutatásával, a történelem tanításával magához a tanárhoz, a kutatóhoz is egyre közelebb került a fejedelem alakja, a szabadságharc eseménysora. Így érintette meg őt is Rákóczi személyisége, a Rákóczi-kultusz. Minderről igen részletesen írt a kötet bevezető tanulmányában, levonva azt a következtetést, hogy Rákóczit, hamvainak 1906-os hazaszállítását és újratemetését követően, mindegyik politikai rendszer elfogadta. Igaz, hogy ezek változását követően személyiségének más-más jegyeit emelték ki, de mindig példaképül lehetett állítani az ország lakói elé. Volt ő a függetlenségért, a Habsburg-elyomás ellen küzdő főúr, de volt az egyszerű népet maga mellé állító népvezér is. Hazájához, népéhez való hűségét, önzetlen magatartását, vallási türelmét, szerény, puritán életmódját azonban soha senki sem vonta kétségbe.

A *II. Rákóczi Ferenc emlékezete az emlékjelek tükrében* címet viselő bevezető tanulmány tehát a magyarországi Rákóczi-kultusz történetét követi végig a szabadságharc 200. évfordulójának megemlékezéseitől egészen napjainkig. Itt olvashatjuk, hogy a megvalósult alkotások anyagukat tekintve változatosak (fém, fa, tűzzománc), kivitelükben is különféle színvonalúak. Jó néhányuk pedig csak terv maradt, mások pedig, mert Trianon után a határokon kívül kerültek, vandál kezek támadásainak nyomán az enyészeté lettek.

A bevezető tanulmány végén a szerző az alábbiak szerint összegezte kutatásait: „A kötetben kísérletet teszek egy történelmi korszak emlékét őrző (meglévő és már eltűnt) alkotásainak összegyűjtésére, leltározására és bemutatására. A Kárpát-medencében található emlékjeleket teljességre törekvően igyekeztem feltérképezni és bemutatni. (...) A Kárpát-medencén túli emlékjelekről pusztán csak egy részletes kitekintést igyekeztem nyújtani azzal a céllal, hogy II. Rákóczi Ferenc életéről teljesebb képet kapjon az olvasó. Ezért kerültek bele azok az alkotások is, amelyeket a fejedelem emigrációjának helyein állítottak.”

Amikor egyszer megkérdezték Ilyés Gábort arról, hogy lehet-e a 610 emlékjelből kiemelni a legkedvesebbet, ő „kapásból” azt válaszolta, hogy az elsőt. Mármost a Rákóczi-emlékjelek közül az elsőként felállítottat. Azonnal meg is magyarázta ezt a választását azzal, hogy ezt az emlékművet eredetileg Zólyomban leplezték le 1907-ben. Hányatott körülmények között került 1969-ben Borsiba. A szoborban benne van magának a fejedelemnek hányatott élete is: felállították, Trianon után leszedték, tulajdonképpen ezzel mentették meg a pusztítástól, majd a nemesfémhulladék-gyűjtők ellopták és feldarabolták. Majd megtalálták és a szobor újjászületett, s ma Borsiban emlékeztet a fejedelem életére, sorsára.

A bevezető tanulmány után következnek a Rákóczinak és a szabadságharc más személyiségeinek, eseményeinek állított emlékművek katalógusa. Ez három részből áll. Az első – és természetesen a legnagyobb – egységet a magyarországi emlékjelek adják. Ezt a részt a szerző a földrajzi elvek figyelembevételével tette „fogyaszthatóvá”. Budapest emlékjeleinek

felsorolása után következtek az országban fellelhető emlékek megyék szerint.

E katalógus egyik nagy erénye, hogy Ilyés Gábor nem egyszerűen felsorolást készített az emlékjelekről, hanem azokat a magyar történelembé, az illető települések történelmébe ágyazta be. Számtalan művelődéstörténeti adattal egészítette ki az emlékjelek állításának, esetleges áthelyezésének, felavatásának vagy éppen eltávolításának történetét, leírásokkal, hírlapi tudósításokkal színesítve azokat. Nem feledkezve meg arról sem, hogy mindezeket – ahol lehet – korabeli vagy éppen képzőművészeti alkotások segítségével hívásával látható, érzékelhető formában is közölje. Ezek a leírások a rendelkezésre álló források nagyságától függően, de lehetőleg a teljesség igényével fordulnak a bemutatandó alkotáshoz.

A budapesti 31 emlékjel közül kiemelkedik a Parlament előtt álló Rákóczi-lovasszobor, melynek a szerző két teljes oldalt szentelt. Nem véletlen, hiszen az ország jelképes központjában csak a legnagyobbak számára van és lehet hely! Az ott emlékjelet kapó személy fontosságát, jelentőségét a felállítás (1937) óta eltelt több mint 80 év alatt sem kérdőjelezte meg senki, a politikai rendszerváltások sem.

A főváros után következnek a megyék, melyek közel 200 településén 400 emlékjel található.

A kötet második része *A történelmi országrészek emlékjelei* címet viseli és sorban következnek a Délvidék (4 település – 5 emlék), Erdély – Partium – Bánság (30 település – 43 emlékjel), majd a Rákócziak fészke, a Felvidék kezdve a fejedelem szülőhelyével, Borsival, Kasán, Késmárkon, Nagysároson, Zborón

át Zólyomig (28 település – 44 emlékjellel), s végül Kárpátalja 15 települése, köztük az ősi vár Munkács, Beregszász, Tiszaújlak, Dolha 49 emlékjellel.

A harmadik rész a Kárpát-medencén kívüli kuruc emléket tárgyalja országonként: Ausztria, Bulgária, Csehország, majd a bujdosás állomásain, Franciaországban (Yerres), Lengyelországban (Gdańsk, Jarosław, Varsó) és a törökországi (Isztambul, Ízmit, Karatepe, Rodostó) településeken található emlékjelet, de őriznek Rákóczi-emléket Németországban és az ukrajnai Brezánban is.

Végezetül térjünk egy kicsit haza, szűkebb pátriánk, a Felső-Tisza vidékére. Mai megyénk, mely az egykori Szabolcs vármegye egésze, meg a Trianon után itt maradt Szatmár, Bereg, Ung és Ugocsa részeinek, 232 településéből 21 helység 61 Rákóczi-emlékjellel dicsekedhet. E 61 emlék felét két település mondhatja magáénak: Tarpa, ahol 1703 tavaszán kibontották Rákóczi hadba hívó zászlóit, és Vaja, mely jelképesen lehet a szabadságharc kezdete és vége, hiszen 1703 nyarán járt itt először a fejedelem a Vay család tagjainál, és hívta őket magával, majd pedig 1711. január 31-án már kuruc Vay Ádám udvari marsall vendégként ebben a várkastélyban tárgyalt a császári csapatok főparancsnokával, gróf Pálffy Jánossal egy esetleges békéről. Ma már tudjuk – sikertelenül, bár a békekesség nem sokkal később báró Károlyi Sándor közbeléptével – mindkét fél számára kedvezően – létrejött.

E 61 emlékjel között mindenfajta típusú, anyagú emléket megtalálunk, anyaguk szerint: fa, kő, márvány, bronz, formájuk szerint: emlékoszlop, emléktábla, utcatábla, egészalakos szobor, mellszobor, lovasszobor, egyéb jelképe-

ket, fegyvert, zászlót ábrázoló alkotások. A felállítások időpontja is széles skálát mutat 1897-től 2020-ig.

1895-ben Szabolcs vármegye közgyűlése arról is határozott, hogy a honfoglalás ezredéves emlékére hét emlékjelet (oszlopot, táblát) létesítenek a vármegyében. Ezek közül kettőn, az 1897-ben Nagykállóban emelt oszlopon feltűntették a szabadságharc emlékét is, a szintén 1897-ben Vaján leleplezett tábla pedig kifejezetten a Rákóczi-szabadságharcról szól, s ennek művelődéstörténeti értéke is nagy. A várkastély falán ma is álló tábla szövegén jól látható, hogy egy sort kitöröltek belőle. Ez a sor így hangzott: „és végleg megállapítva” – mármint az ott megtárgyalt békekötés pontjait. A kastélyt akkor lakó, kurucságukat igen erősen őrző Vayak azonban addig nem engedték a táblát feltenni, amíg ezt az inkriminált sort ki nem faragtatta onnan a vármegye. Szintén az elsők közül való a Rákóczival együtt hazahozott és újratemetett kuruc Vay Ádám turulmadaras emlékoszlopa (Holló Barnabás) 1906-ból, de országos érdeklődésre tarthat számot az egyedülálló kuruc szoborpark a maga 12 mellszobrával és domborművével és a Nagy Lajos Imre 2011-ben felavatott, *A majtényi zászlóletétel* című emlékművével.

Tarpán a község szülötte, Rákóczi első (és egyetlen) jobbágyszármazású ezerekapitánya, majd brigadérosa, a később általa nemesített Esze Tamás egészalakos (Németh Mihály), és a fejedelem 2003-ban leleplezett lovasszobra (Bíró Lajos) áll. Szintén országos hírű az a bronztáblasorozat, mely Esze Tamás életútját követi végig (Bíró Lajos).

E terjedelmes kiadványban való eligazodást segíti a könyv végén található

tablázat, mely az emlékműveket avatásuk időrendjében tünteti fel. Ebből kitűnik, hogy van olyan művész, aki többször megmintázta Rákóczit, s egyegy mellszobrát több példányban is fölállították.

Mindent összevetve bizton állíthatjuk, hogy Ilyés Gábor olyan munkát tett az asztalra, mely hiánypótló alkotás, a kor és annak utóélete, a Rákóczi-kultusz iránt érdeklődők *Bibliája* lehet, és reméljük, lesz is.

Utóirat. Egy munkát csak abbahagyni lehet, befejezni nem! Amikor ezt az ismertetést elkészítettem, olvasom a *Honismeret* ez évi utolsó (2021/6.) számában, hogy 2021. szeptember 26-án Gyimesbükkön felavatták II. Rákóczi Ferenc mellszobrát.

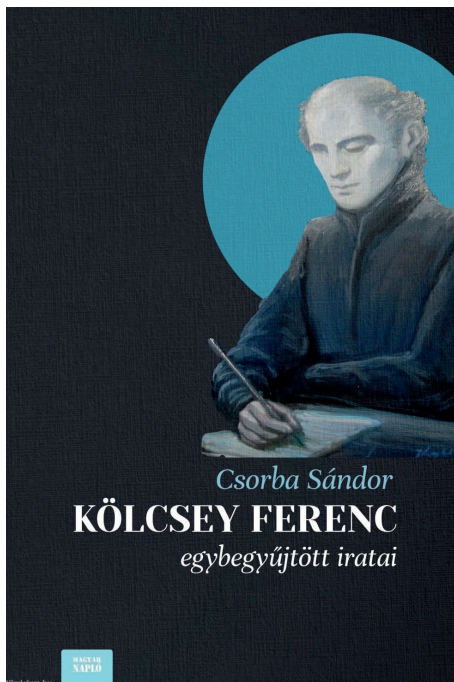
ILYÉS GÁBOR: „Hazánk szentje, szabadság vezére”. II. Rákóczi Ferenc és az általa vezetett szabadságharc emlékjelei Borsitól Rodostóig Nyíregyháza, 2020. Szerző, 400 p.

BENE JÁNOS

Tudományos igényű szövegkiadás máig érő tanulságokkal

Csorba Sándor új Kölcsey könyvéről

A Kölcsey-szövegkiadásoknak (kiváltképpen ha Csorba Sándor gondolja őket) speciális értéke, hogy a textológiai gondosság összefér (együtt létezik) az olyan nemzetpedagógiai „üzenet”-ekkel, melyek a XXI. században is aktuálisak. A Csorba Sándor által fogalmazott szövegrészek ugyanis (*Keletkezés, Magyarázatok*) egyszerre tökéletesen tárgyyszerűek, mégis meghatározza őket a Kölcsey-korhoz, s egyszersmind a máig is érvényben maradt közösségi felelősség-érzethez való hűség. Látszólag jogtörténeti, megyei politikai érdekességű tények (és indulatok) elevenednek meg, ugyanakkor legtöbb esetben gazdasági (sőt gazdálkodási), szociális, etnikai, felekezeti körülményekre világítanak rá, tehát bámulatos hitelességgel adják vissza a kor gondolkodását, értékrendjét, ahogyan például manapság az iskolai oktatásban is sorra

kerülő szövegek (pl. *A szatmári adózó nép állapotáról* című Kölcsey-beszéd) máig érvényes össznemzeti és szociális felelősségérzet inspirálására alkalmasak. Vagy amikor Kölcsey „a nemzeti nyelv csinosodása és terjesztése” dolgában érvel (380.), akkor hasonló érzések ihletik, mint a *Himnusz* megalkotásakor, vagy amikor a Kossuthnak szóló 1836. december 15-én kelt levelében a Lovassy testvérek perbe fogásával kapcsolatban nyilatkozik (642–644.). A tény iskolai tankönyvek szintjén is ismeretes, mégis személyes többlettel szolgálnak a szövegrészletek a megelőző és ezt követő lapokon, tehát (bármily „elkoptatott” a kifejezés) mintegy a megszólalás mikéntjével gazdagodnak.

Sok-sok apró részletre derül fény (kapunk magyarázatot Csorba Sándortól), mindez aztán olyan szociológiai háttérrel biztosít a nem szakember olvasó számára, aminek köszönhetően rengeteg adat, apró tény is körülöleli az egyébként ismeretes fordulatokat. S általában is: amit megismerünk gazdálkodási adatoktól az árvízhelyzetig sok mindenről, az nem pusztán tényanyag és háttérem, hanem annyiféle életvezetési és életfeltételi magyarázat, ami nélkül nem elevenedne meg igazán e nagy költő és politikai gondolkodó szellemi „hányattatása”. A cseledek életformáját meghatározó körülmények rendszerbe foglalása elképzelteti velünk azt a léggört, ami a földbirtokos Kölcsey Ferenc számára inspiráló közeg (365.), de „nyűg” is, s ami politikai állásfoglalásának és személyes létének olyan egyszerre bénító és ugyanakkor inspiráló együttesét produkálja, mely nélkül irodalmi művei megfelelő háttér nélkül maradtak volna.

Kölcsey Ferencnek testvéröccse halála utáni peres ügyei nem pusztán irodalmi

működésének gazdasági és erkölcsi hátterül szolgálnak, hanem szókinszben, jogászai és családpolitikai „logika”-ban hozzák létre sokféle gesztus összjátékát, s ily módon a sokoldalúan okadatolt emberi és közösségi atmoszférát „matematikai” részletezéssel és hitelességgel párosítják, ami nem pusztán etikai és nyelvi, hanem birtokosi lélektanát, viszonyrendszerét is visszaadja. Megfelel ez a „háttér-építés” más területek objektív megítélésének is. Hisz Kölcsey rengeteg küszködik peres gazdasági ügyekkel, de egyszersem igen sajátosan jelennek meg e dokumentumok révén az ekkor még jobbára „szórványos” vidéki nemzeti kulturális események is. A nádortól az egészen elmaradott vidékek nemesi, sőt polgári rétegéig értesülünk a magyar nyelv és kultúra ügyét pártoló akciókról. Amikor például a Nagykárolyban létesülő magyar könyvtár működése, segítése kerül szóba, akkor is a magyar nyelvű kultúra, irodalom támogatását szorgalmazó Kölcsey szándékait dokumentálják a szövegek. A könyvtár ügyében (mely közvetlenül szolgálná magyar nyelvű művek beszerzését) megnyilatkozó Kölcsey ambíciója előre vetíti a század közepére és második felére valóban szélesedő anyanyelvi olvasókedv terjedését, ami oda vezet, hogy az 1850–60-as években már valóban sok tízezer olvassák Jósika és Jókai műveit, s valóban kezd megvalósulni egy „olvasó nemzet” vágyképe.

Csorba Sándor egyáltalán nem állítja előtérbe a költő, az irodalomszervező Kölcseyre vonatkozó dokumentumokat, hiszen ennek a kötetnek (címe szerint is) az egybegyűjtött iratok egészének közzététele volt a célja. Annál inkább felkeltheti érdeklődésünket, amikor például (s erre nem nagyon sok, de számos eset volna idézhető) Szentlélek Antal

táblabíró perleveleket küldő üzenetében azt írja Kölcseynek, hogy „Nagyot vétené az én Barátom, ha Homerus fordítását félbehagyná, mikor a gazdaság bajai között lehet arra időt nyerni.” (189.) Természetesen elvi megnyilatkozás is idézhető ez ügyben, hiszen Szatmár vármegye közgyűlésének Kölcsey Ferenc által megfogalmazott utasítása szerint a Magyar Tudós Társaság támogatását elsőrendű feladatnak tekintik, hiszen ettől azt várják, hogy „mind koronás fejedelmeink, mind az Országgyűlési Követek’ öszvesége a’ nevezett Társaság, az az a’ Nemzeti nyelv’ és nemzetiség’ ügyében meleg részt vesznek.” (350.) A reformkori „nemzeti ébredés” kulturális és nyelvi programja tehát direkt módon része Kölcsey nemzetpedagógiai koncepciójának. S hogy ennek öszseurópai „kitekintése” sem hiányzott, arra mi sem jellemzőbb, mint hogy az országgyűlésbe delegált Szatmár megyei képviselőknél szóló instrukciók nemzet-

közi perspektívája is érzékelhető, amennyiben például „Lengyel Országnak régi független állapottyába való vissza helyeztetése” is szóba kerül. (322.)

Csorba Sándor kötetének tudományos elemzése, eredményeinek hasznosítása a szűkebben vett „szakma” feladata. De az érdeklődő „közvélemény” sem mehet el e jeles munka megjelenése mellett. Méltatlan lenne, ha e kitűnő kiadványra nem hívnánk fel a figyelmet. S nemcsak azért, mert Csorba Sándor több évtizedes filológiai teljesítménye szinte páratlan súlyú, hanem azért is, mert példát ad a magas szintű textológiai tudományosságra, amelynek a tájhazához kötődő hűsége olyan szubjektív többletet jelent, melyből remény és biztatás is származhat.

CSORBA SÁNDOR: Kölcsey Ferenc egybegyűjtött iratai. Budapest, 2021. Magyar Napló – Írott Szó Alapítvány, 970 p.

IMRE LÁSZLÓ

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

A Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltára, a Jósza András Múzeum, a Móricz Zsigmond Megyei és Városi Könyvtár, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Honismereti Egyesület, a Nyíregyházi Egyetem Történettudományi és Filozófia Intézetének Történettudományi Intézeti Tanszéke és a Szabolcs-szatmár-beregi Szemle Szerkesztősége helytörténeti pályázatot hirdet „Szabolcs-Szatmár-Bereg megye és történelmi vármegyéi (Bereg, Szabolcs, Szatmár, Ugocsa, Ung) múltjának történetéből” címmel.

Témajavaslataink:

- *Ami összeköt... – a Szabolcsot, Szatmárt, Bereget más megyékkel, tájegységekkel, országokkal összekötő szálak (pl. neves családok, személyek, kulturális, gazdasági, kereskedelmi kapcsolat, folyómenti gazdálkodás, folyószabályozás, migráció) története.*
- *Családtörténet a 20. században – visszaemlékezések, személyes iratok és oral history alapján.*
- *Gyülekezettörténet a 20. században.*
- *Megyénk híres szülötteinek kerek évfordulói 2022-ben (Lónyay Menyhért, Móricz Zsigmond, Balázs József stb.).*
- *Kulturális, szabadidős és karitatív tevékenységet folytató egyesületek, társaságok és intézmények (könyvtárak, mozik stb.) története településemen.*
- *Településemen elesett világháborús katonák emlékhelyének, sírjának története.*

Szívesen fogadjuk a határon túlról érkező pályaműveket is.

Pályázni 10–30 oldal terjedelmű, géppel írt (A/4-es lap, 1,5 sortáv, Times New Roman, 12-es betűnagyság), még nem publikált dolgozattal lehet. A pályaműnek tartalmaznia kell a felhasznált irodalmat és a források leelőhelyét.

Felhívjuk Tisztelt Pályázóink figyelmét arra, hogy csak a kiírásnak tartalmi és alaki szempontból is megfelelő dolgozatokat fogadunk el! Kérjük a pályamunkán feltüntetni a pályázó nevét és elérhetőségét (levelezési cím, e-mail, telefon).

Pályadíjak: 1. díj: 35 000 Ft 2. díj: 30 000 Ft 3. díj: 25 000 Ft

A pályaműveket 2022. augusztus 26-ig postán, illetve lehetőség szerint elektronikus úton is kérjük eljuttatni a Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltárába (4400 Nyíregyháza, Széchenyi u. 4. sz., e-mail: szszbml@mnl.gov.hu). Bővebb információ Kocsis György levéltári könyvtárostól kérhető a 42/414–313-as telefonszámon vagy e-mailben (kocsis.gyorgy@mnl.gov.hu).

A fenti címre elektronikus formában megküldött pályamunkákat honlapunkon a szerző engedélyével közzéteszük, ezért kérjük, hogy csatolja e-mailjéhez a megjelentetéshez való hozzájáruló nyilatkozatát.

A pályázatok értékelése és az ünnepélyes díjkiosztás 2022. szeptember 22-én, a XXIX. Szabolcs-szatmár-beregi Nemzetközi Levéltári Napon lesz.

Nyíregyháza, 2022. április 4.

Magyar Nemzeti Levéltár Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Levéltára

Szerzőink

Bakajsa András – irodalomtörténész, Fényeslitke

Dr. Bakó Endre – irodalomtörténész, Debrecen

Dr. Bene János PhD – történész, címzetes múzeumigazgató, Nyíregyháza

Dr. Drabancz Róbert PhD – történész, Nyíregyháza

Carrière, Jean-Claude (1931 – 2021) – regényíró, forgatókönyvíró, színész

Dr. Hamar Péter – irodalomtörténész, Fehérgyarmat

Havasi Dóra – festőművész, Nyíregyháza

Dr. Holmár Zoltán PhD – történész, Nyíregyháza

Prof. dr. Imre László – irodalomtörténész, akadémikus, Debrecen

Marik Sándor – újságíró, Budapest

Néző István – helytörténész, Kisvárd

Dr. Prohászka Péter PhD – régész, történész, Esztergom

Prof. dr. habil. Cs. Varga István – irodalomtörténész, ELTE BTK, Eger

Vitál Attila – szociológus, Nyíregyháza

500 FT

HAVASI DÓRA: „TÁLPUNK ALATT FÜTYÜL A SZÉL” II. (2019)

E számunk megjelenését támogatta:

nka
Nemzeti Kulturális Alap